

J. Simon Aranka- Könnytündér

Pankát elkényeztették a szülei. Mindent megkapott, amit csak kért.

Hangos zokogással, hatalmas krokodilkönnyeket hullatva jelezte, ha akart valamit. Észrevette ugyanis, hogy a szülei nem bírják hallgatni a sírását, inkább gyorsan teljesítették minden kívánságát.

Mindig vitt magával az óvodába játékokat, mert dicsekedni akart, mutogatni, hogy neki mennyi mindene van. Ebből persze veszekedés, sírás-rívás lett, hiszen a gyerekek szerettek volna játszani a szép játékokkal, de ő nem engedte. Nem csoda, hogy senki nem akart vele barátkozni.

Egy nap, nem sokkal karácsony előtt új kislány érkezett az oviba, Marika. Nem öltöztették divatosan, és az is látszott a ruháin, hogy nem újak. A gyerekek nem vették be a játékaikba, így magányosan üldögélt az udvar egyik sarkában. Panka arrafelé sétált a legújabb síró-alvós pólyás babájával. Az új kislány ámulva nézte.

- Ilyen szép babát még sosem láttam.
- Pisilni is tud – mondta Panka. – Neked nincs ilyen?
- Nekem egyáltalán nincsen babám.
- Miért nem hisztizel egy kicsit? Én azt szoktam, és akkor mindent megvesznek a szüleim.
- Hiába is hisztiznék. Anyukám egyedül nevel minket. Nincs pénze babára.
- Apukád hol van?
- Meghalt.

Panka megdöbbsent. Eddig sosem jutott eszébe, hogy az emberek, főleg az ő szülei meghalhatnak. Gyorsan Marika kezébe adta a babát. – Játszhatsz vele! Ettől fogva a két kislány elválaszthatatlan volt egymástól, amíg csak haza nem mentek az oviból. Marika sokat mesélt arról, hogy milyen nehezen élnek, és milyen ritka, ünnepi alkalom az, amikor csokoládét ehetnek.

Panka nem szólt otthon semmit az új barátjáról, de szüleinek feltűnt, hogy szokatlanul csendes. Anyukája azt hitte, beteg, és gyorsan megmérte a lázát. Apukája aggódva kérdezgette, mit szeretne kapni, hogy jobb kedve legyen. A szülők valósággal kétségbeestek, amikor Panka azt válaszolta, hogy nem kér semmit, ráadásul szó nélkül ment fürödni, és nem válogatott a vacsoránál, hanem mindent megevett, ami a tányérján volt. Valami nagy baj lehet ezzel a gyerekkel, tanakodtak a szülők, amikor Panka már lefeküdt.

Nem tudták, hogy kislányuk gondolatai messze járnak; egy szegényes lakásban, ahol három gyerek és egy anyuka ülnek az asztal körül, és legtöbbször zsíros kenyeret esznek. Szíve összeszorult a sajnálattól, szeméből könnyek buggyantak elő.

- Kívánj valamit! – mondta egy csilingelő hang.
- Ki beszél? Van itt valaki? – kérdezte Panka ijedten, és fejére húzta a takarót.
- Én vagyok, a Könnytündér! Bújj csak elő, ne félj, nem harapok!

A kislány kikukucskált, és csodálkozva látta meg az aprócska, üvegszerűen átlátszó, ragyogó kis lényt, aki ide-oda röpködött, majd leszállt a paplanra.

- Sosem hallottam még rólad! Hogy kerülsz ide? – kérdezte Panka a szárnyát billegető tündértől.
- Nem csodálkoznál, ha tudnád, hogy én a könnyekből születek. Sírtál, és itt vagyok.
- Én majdnem minden nap sírok, mégsem láttalak még soha.
- Te sírásnak nevezed azt a hisztis ordibálást? Most először sírtál igazi könnyeket.
- Máskor is könnyeztem. Az miért nem volt igazi?

- Mert önzésből tetted, és a szíved hideg maradt közben. Most azonban nem magad miatt sírtál, ezért tudtak feltörni az igazi könnyek, és nekem muszáj volt megszületni.
- Nahát! Örülök, hogy sírtam, legalább megláthattalak!
- Most kívánhatsz egyet! – mondta a tündér. – Jól gondold meg, mi legyen az!
- Szeretném, ha Marika boldogabb lenne!
- Legyen, ahogy akarod! – A tündér felröppent. – Mennem kell, lejárt az időm.
- Találkozunk még?
- Persze! Ahányszor csak igazi könnyeket sírsz, én itt leszek.

Könnytündér eltűnt, Panka pedig mély álomba merült.

Az ünnepek utáni első napon Marika ragyogó arccal érkezett az óvodába. Elmesélte, hogy karácsony este valakitől nagy csomagot kaptak. Becsengettek hozzájuk, és csak úgy ott hagyták az ajtójuk előtt. Volt abban minden; szép ruhák, mindenféle ennivaló, csokoládé, és sok-sok játék.

- Képzeld csak – lelkesedett Marika –, még egy ugyanolyan baba is volt benne, mint a tiéd! Most majd együtt dajkálhatjuk a pólyásainkat.
- Az enyém már nincs meg – mosolygott Panka rejtélyesen. – Elvitte a Könnytündér.